

Række Afgørelser, ofte af meget indviklet juridisk Art, hvor det er overmaade ønskeligt, at Indehaveren af Embedet har den juridiske Indsigt paa første Haand og ikke skal hente den fra sine underordnede Embedsmænd. Ogsaa med Hensyn til Formue- og Indkomstkattens og Grundskatternes Administration vil juridisk Indsigt være meget nyttig, men her kan man naturligvis sige, at den nationaløkonomiske Indsigt er mindst lige saa vigtig. Det er altsaa noget forskelligartede Kvalifikationer, der kræves til disse to Embeder. Men tillige maa der her tages Hensyn til den Udvikling, som Forretningerne har taget under de to Embeder, særlig under Skattedepartementet, hvis Forretningsomraade er blevet endog meget betydeligt udvidet, hvad der bl. a. har faaet sit Udtryk i, at der nylig under dette er blevet oprettet et tredje Kontor. Med Nutidens rivende Udvikling og de mange Forretningsomraader, der er lagte ind under disse Embeder, var det heldigst, at hver havde sin Mand.

Som Støtte for sin Opfattelse, at disse Embeder bør forenes paa een Haand, anfører den højtærede Minister det ønskelige i at have hele Skattevæsenet samlet under een Ledelse, og jeg er langt fra at benægte, at dette er et Hensyn, som kan have sin Vægt, men det forekommer mig dog, at det ikke har saa megen Vægt som det andet af mig anførte Hensyn. At have de to Embeder samlede paa een Haand er særlig betydningsfuldt paa Tider, hvor man staar overfor store Revisions-Arbejder — derfor kan jeg godt forstaa, at dette Hensyn har trængt sig ikke lidt i Forgrunden for den højtærede Minister netop paa dette Tidspunkt —, men det Tilfælde skulde dog kun undtagelsesvis foreligge. Vi er her i Landet kommet ind paa at lovgive paa ret kort Sigt, idet vi i vore Love har de stadige Revisionsbestemmelser. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man ved den store samlede Revision af vor Skattelovgivning i 1916 til det, der maatte fremgaa som Resultat deraf, ikke knyttede saa kort en Revisionsfrist som dem, der har været knyttede til de tidligere Skattelove. Altsaa, den store Revisionsopgave skulde kun være det særlige, det undtagelsesvise, hvorimod der, naar man staar overfor det Spørgsmaal, om man skal besætte de to Embeder, der her er Tale om, med een eller med to Personer, fortrinsvis maa tage Hensyn til den egentlige administrative Virksomhed.

Naar man i sin Tid under Finansminister Hage besluttede at lægge disse to Embeder i een Haand, som det havde været Tilfældet under Forgængeren, var der vist ogsaa personlige Hensyn knyttet dertil, idet den Mand, som Finansminister Hage ønskede at se som Generaltolddirektør, havde deltaget paa en fremtrædende Maade i Udarbejdelsen af Indkomst- og Formueskatteloven og ogsaa delvis af Ejendomsskyldloven. Rubin var den Gang Direktør for Statistisk Bureau, og hans særlige Sagkundskab paa disse Omraader blev i høj Grad beslaglagt, ikke alene af Ministeriet Deuntzer, men ogsaa af dets Forgængere, Ministerierne Reedtz-Thott og Hørring, til de betydelige Forarbejder for disse Love. Det var altsaa ret rimeligt, at Finansminister Hage kunde ønske, at den Mand, der havde haft en saa væsentlig Del i Udarbejdelsen af disse to Love m direkte Skatter, ogsaa kom til saa at søge at lægge den sidste Haand paa Værket ved de sidste Forhandlinger med Rigsdagen, inden Lovene kunde blive vedtaget — de blev jo vedtaget i 1903 —, og ikke mindst ved at føre dem ud i Livet. Men saa vidt mig bekendt stod det hen, hvorvidt det senere vilde være rigtigt at dele dette uhyre Forretningsomraade paa to Hænder. Generaldirektør Rubin afgik i Efteraaret, idet han blev Nationalbankdirektør, og Ministeren stod da frit overfor det Spørgsmaal, hvorvidt han vilde samle de to Embeder paa een Haand eller dele dem paa to. Jeg har allerede nævnt, hvad der, saa vidt man kan se af Motiverne og af Forelæggelsestalen, har været den højtærede Ministers Hovedsynsmaade, naar han har ønsket dem samlet paa een Haand; jeg har udtalt min Opfattelse deraf, og den Sag er nu for saa vidt afgjort. Lad mig tilføje for ikke at blive misforstaaet — det er jo en Ting, der ikke strengt taget kommer ind under Behandlingen af dette Lovforslag —, at efter min Mening er den Mand, den højtærede Minister har udset til at beklæde de to Embeder, særdeles kvalificeret dertil ved sin store Kundskabsfyldte, ved sin ualmindelige Evne til at have med Mennesker at gøre, hvilket jeg mener, han har bevist som Forligsmand, og ved sin betydelige administrative Evne.

Nu staar vi imidlertid her overfor et Lovforslag, i hvilket der ligger en indirekte Erkendelse af, at dette Omraade er for stort til helt at kunne magtes af en enkelt Mand. Netop i den Situation, som jeg tror, der er taget særlig Sigte paa,